

IV tromesečje

3. oktobar 2015.

1. ISUS NIJE LEŽAO U SVOM GROBU – VEZE SMRTNE NISU MOGLE DA GA DRŽE!

»A bješe oko šestoga sahata, i tama bi po svoj zemlji do sahata devetoga. I pomrča Sunce, i zavjes crkveni razdrije se napola. I povikavši Isus iza glasa reče: Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj. I rekavši ovo izdahnu...A kad bi uveče, dođe čovjek bogat iz Arimateje, po imenu Josif, koji je, također, bio učenik Isusov. Ovaj pristupivši k Pilatu zamoli ga za tijelo Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu dadu tijelo. I uzevši Josif tijelo zavi ga u platno čisto; i metnu ga u novi svoj grob što je bio isjekao u kamenu... I dan bijaše petak, i Subota osvitaše.« (Luka 23,44-46; Matej 27,57-60; Luka 23,54)

»Najzad je Isus otpočinuo. Dugački dan sramote i mučenja završen je. Dok su posljednji zraci zalazećeg Sunca objavljivali nastupanje Subote, Božiji Sin je mirno počivao u Josifovom grobu« (Čežnja vekova, str. 769 original)

Ako ste nekada prolazili grobljem, primetili ste da svaki pokojnik ima svoj grob, svoj spomenik, svoju nadgrobnu ploču sa uklesanim datumom rođenja i datumom smrti. Da li ste zapazili da Isus nije imao svoj grob, već je morao da bude sahranjen u, ako se tako može reći, iznajmljeni grob? Caru svemira, našem Spasitelju i Otkupitelju nije bilo mesto u grobu! Iako je po jevrejskim pogrebnim običajima

Isusovo telo bilo pomazano mirisima i obavijeno platnom, Njega su na Nebu čekale neke druge haljine, haljine mog i tvog Posrednika. »Što tražite živoga među mrtvima«, upitali su anđeli žene na Isusovom grobu, »kojega Bog podiže razdriješivši sveze smrtne, kao što ne bijaše moguće da ga one drže.« (Luka 24,5; Dela 2,24) Naš Otkupitelj je živ i stoji nam uvek s desne strane da nas štiti, podigne, uteši, probudi, pouči. Braćo i sestre, neka nam ova velika istina bude ohrabrenje na ovom uskom putu koji je pun neizvesnosti i zamki. Amin.

10. oktobar 2015.

2. SUBOTA

»U početku stvori Bog nebo i Zemlju... I stvori Bog svod...I stvori Bog dva vidjela velika... I stvori Bog kitove velike i sve žive duše što se miču...I stvori Bog zvijeri zemaljske... I stvori Bog čovjeka po obličju svojemu... Jer kroz Njega (Hrista) bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi... Sve se kroza Nj i za Nj sazda...I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini.« (1. Mojsijava 1,1.7.16.21.25.27; Kološanima 1,16; 1. Mojsijeva 2,2.3)

Mnogo pre nego što se u jaslama jedne štale u Vitlejemu začuo prvi plač (novorođenog) obećanog Mesije, Isus Hristos je /živeo na Nebu i učestvovao, kao što kaže Božja reč, u stvaranju čitavog svemira. I baš kao što je svoje delo stvaranja Bog krunisao odmorom, tako je i svoje delo otkupljenja ljudskog roda obeležio jednodnevni odmorom. »A žene...vrativši se pak pripravivše mirise i miro, i u Subotu ostaše na miru po zakonu.« (Luka 23,54)

Sedmični ciklus od sedam doslovno shvaćenih dana – šest radnih i jedan za odmor, održao se sve do danas, iako je za vreme Francuske revolucije, u znak revolta protiv Crkve i Boga, bilo pokušaja da se uspostavi desetodnevni ciklus. Istraživanja su, takođe, pokazala da je ljudski organizam »programiran« da se odmara upravo nakon šest radnih dana. Sve ovo govori nam o beskrajnoj mudrosti i nepogrešivosti našeg Stvoritelja.

Duh proroštva kaže: »U ratu koji će se voditi u posljednje dane... dan od odmora iz četvrte zapovesti postaće veliko sporno pitanje, jer se u subotnoj zapovesti veliki Zakonodavac predstavlja kao Stvoritelj Neba i Zemlje.« (3SM str. 392 – 1891)

Braćo i sestre, čuvajmo Subotu, jer je znak između Njega i nas od kolena do kolena, da bismo znali da je Gospod taj koji nas posvećuje. Svetkujmo svi ovaj dan onako kako dolikuje Božijim slugama, jedinstveni i složni u našem najuzvišenijem cilju objavljivanja Hrista sve-tu, Njegove ljubavi, milosti, prašatanja i dara večnog života. Amin.

17. oktobar 2015.

3. DVE BIBLIJSKE LIČNOSTI SU IZAŠLE NA DRVO. ŠTA TO ZNAČI?

Biblija veoma precizno opisuje ljude i događaje, a pošto »sve je Pi-smo od Boga dano« i pošto »nikad proroštvo ne bi od čovječije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božji ljudi« (2. Timotiju 3,16; 2. Petrova 1,21), verujem da svaki detalj u Svetom pismu ima veliki značaj i da nam može pružiti važnu duhovnu pouku.

Čitajući Bibliju, zapazila/zapazio sam da su biblijski pisci, »naučeni od Svetog Duha«, smatrali da je za dve ličnosti važno spomenuti da su se popele na drvo. Koje su to ličnosti i zbog čega je ta činjenica važna?

»I kad uđe u Jerihon i prolazaše kroza nj, i gle, čovjek po imenu Zakhej, koji bješe starješina carinički, i bješe bogat, i iskaše da vidi Isusa da Ga pozna; i ne mogaše od naroda, jer bješe maloga rasta; i potrčavši napred, pope se na dud (divlja smokva) da Ga vidi; jer Mu je onuda trebalo proći. I kad dođe Isus na ono mje-sto, pogledavši gore vidje ga, i reče mu: Zakheju, siđi brzo; jer Mi danas valja biti u tvojoj kući. I siđe brzo; i primi Ga radujući se.« (Luka 19,1-6)

Baš kao što se Jevrejima činilo da ozloglašenog starešinu carinika ne zanima ništa osim zlatnika i nepoštenog bogaćenja, tako ni mi danas možda ne vidimo da se ispod nečije pojave svetovnosti i oho-losti krije srce prijemčivo za božanski uticaj. Smatrajući nekoga su-više 'svetovnim' da bismo mu pričali o Bogu, sumnjajući u iskrenost

pobuda i pozitivnih postupaka onoga koji želi da se vrati sa rđavog puta, ni mi dotičnoj osobi ne dopuštamo da vidi Isusa. Zakhejeva snažna želja i nepokolebljivost predstavljaju pouku za sve nas. Isus još uvek posreduje za nas, još uvek prolazi kroz naš Jerihon, a mi treba da učinimo sve sa svoje strane da bismo ugledali lice Onoga koji nam je dao jednu novu nadu; i mi treba da »potrčimo napred« i »popnemo se na dud« i dopustimo drugima da se probiju do Isusa.

A ko je ta druga biblijska ličnost? To je naš dragi Spasitelj. Isus je rekao: *»I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin Čovječiji da se podigne... I kad Ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k Sebi. A ovo govoraše da pokaže kakvom će smrti umrijeti«* (Jovan 3,14; 12,32.33)

Kada je došao do Zakhejevog duda, Isus je pogledao gore i rekao mu da siđe. Međutim, ovoga puta, Isus je bio gore, ali ne na razgranatom dudu čija krošnja bi Ga štitila od jakog sunca, već na golom, grubo istesanom krstu sa kojeg nije želeo da siđe. Zakhej je brzo sišao sa drveta i u svom domu pripremio gozbu za Isusa. Isus je, priko- van na svoje »drvo«, satima umirao u najtežim duševnim i fizičkim mukama da bi nas mogao pozvati na Večeru svadbe Jagnjetove.

Braćo i sestre, neka se svako od nas popne na svoj dud – neka svako od nas učini sve što do njega stoji – da bismo videli Isusa na Njegovom drvetu. Neka naš pogled bude uvek usmeren prema Krstu i videćemo da nam Isus odatle upućuje pogled pun ljubavi, saoseća- nja i praštanja. Amin.

24. oktobar 2015.

4. KADA BOG PIŠE SVOJIM PRSTOM...

Sigurno ste makar jedanput u svom životu naišli na poruku lju- bavi (ili možda neku drugačiju poruku) ispisanu na zidu ili šarenim kredama na trotoaru; urezanu na drvenoj klupi u parku, napisanu u pesku na plaži ili možda u svežem malteru. Svi mi imamo potrebu da na neki način ovekovečimo svoje misli i osećanja, neke lepe i značaj- ne trenutke u našem životu. S druge strane, u našem životu postoje i oni događaji koje bismo najradije izbrisali, za koje bismo voleli da se nikada nisu ni dogodili.

Naš nebeski Otac svakodnevno na različite i posredne načine upućuje poruke ljubavi: daje nam vazduh i sunce, hranu i piće na vreme, uslišava naše molitve za ozdravljenje, pomaže nam u našim slabostima, u našim svakodnevnim obavezama itd, ali samo tri puta taj svemoćni, silni i nevidljivi Bog pisao je poruke neposredno, svojim prstom.

Prvi put je to bilo na Sinaju kada je ispisao Deset zapovesti na dvema kamenim pločama, drugi put je ispisao presudu vavilonskom caru Valtasaru na zidu svečane dvorane, a treći put je Isus Hristos, utelovljeni Bog, ispisivao u prašini grehe sveštenika i fariseja koji su doveli pred Njega ženu uhvaćenu u preljubi. Ako sada ostavimo po strani ovaj drugi put, zapažate li jednu značajnu razliku između prvog i trećeg puta?

»Sudove prave«, »zakone istinite« i »uredbe i zapovesti dobre« (Nemija 9,13), znači, ono što je večno i što ne treba da zaboravimo, Bog je uklesao u kamenu, što niko ne može izbrisati, dok je grehe sveštenika i fariseja i uopšte grehe svih nas ispisao u prašini, što i najslabiji vetar može oduvati i izbrisati. I dok je Gospodnja reč dovela utvrđena na nebesima (Psalam 119,89) i dok »dokle nebo i zemlja stoji neće nestati ni najmanjega slova ili jedne tittle iz Zakona, dok se sve ne izvrši«. (Matej 5,17.18) Kada su u pitanju naši gresi, sam Bog je rekao: »Ja, Ja sam brišem tvoje prijestupe Sebe radi, i grijeha tvojih ne pominjem« (Isaija 43,25) Čudesne li ljubavi, divnog li praštanja!

Braćo i sestre, neka večni i nepromenljivi Božiji zakon bude uklesan u našim srcima kao što je i na kamenim pločama, a kada su u pitanju naši gresi, opraštajmo sebi i onima koji su nam zgrehili isto tako spremno kao što to čini Bog. Razmišljajmo o ovoj razlici koju je Bog postavio i napravimo je i mi u našem životu i našim međuljudskim odnosima! Amin.

31. oktobar 2015.

5. KOMUNIKACIJA SA BOGOM KROZ ŽRTVU ISUSA HRISTA

Da li ste ikada razmišljali o tome koliko je pre nekoliko stotina godina ljudima bilo teško da međusobno komuniciraju? Pisma su putovala i po nekoliko meseci, a nemogućnost pravovremene raz-

mene informacija verovatno je u nekim slučajevima imala i kobne posledice. U nekom starom, požutelom pismu sigurno bismo naišli na rečenicu: »Tako bih volela/voleo da mogu sada da ti čujem glas!«

Danas, u svakom trenutku možemo da razgovaramo sa nekim ko je i hiljadama kilometara daleko od nas!

Telefon je električni aparat za prenos govora. Prvi telefon, koji je tada bio samo jedna megafonska truba, konstruisao je Englez Morlend 1760. godine. Pronalazač telefona je, međutim, Grejem Bel, koji je na izložbi u Filadelfiji 1876. godine prikazao svoj pronalazak – telefonski aparat kojim je bilo moguće uspešno razgovarati na udaljenosti od nekoliko kilometara; ugrađivanjem mikrofona 1878. godine Belov aparat je znatno usavršen. Nagli razvoj telefonije omogućuje pronalazak telefonskih centrala. Dalji razvoj usmeren je na automatizaciju telefonije tj. uklanjanje posrednika (telefoniste) za davanje veza u centralama, i 1889. godine, u SAD, konstruisana je prva automatska telefonska centrala.

Mi danas ne možemo da u bukvalnom smislu čujemo Božiji glas. Dok je Bog bio u telu na ovoj Zemlji, jednom malom delu tadašnje svetske populacije to je bilo moguće, ali je sam Gospod rekao da je bolje za nas da njegov Sin, Gospod Isus Hristos ide, jer u protivnom utešitelj ne bi došao k nama (Jovan 16,7). Žrtvom Isusa Hrista, »putem novim i živim« (Jevrejima 10,19), ne samo mali deo svetske populacije, već ceo ljudski rod može da komunicira sa svojim nebeskim Ocem, sa uzvišenim i svemoćnim Stvoriteljem čitavog svemira! Kao što smo čuli, kada su u pitanju telefoni, dalji razvoj bio je usmeren na automatizaciju telefonije tj. uklanjanje posrednika (telefoniste) za davanje veza u centralama. Isto tako, današnji svet ne mari za Boga niti za jedinog Posrednika između Boga i ljudi, Gospoda Isusa Hrista, a i »glavne« hrišćanske Crkve pogrešno uče narod o stanju čoveka posle smrti, a samim tim, o Isusovoj posredničkoj ulozi u Svetinji nad svetinjama.

Braćo i sestre, razmišljajmo često o slobodi koju imamo »ulaziti u Svetinju krvlju Isusa Hrista« (Jevrejima 10,19); razmišljajmo o Hristu Isusu u kome mi koji smo »nekada bili daleko, blizu postadosmo krvlju Hristovom«. (Efescima 2,13) Podelimo sa drugima tu radost koju imamo zbog toga što smo blizu Onoga koji je trenutno milionima kilometara daleko. promišljeno i sa ljubavlju, kažimo im i to da je Njegov dan takođe blizu i da ćemo uskoro svagda s Gospodom biti. Amin.

7. novembar 2015.

6. UJED ZMIJE – STRAŽIMO NAD SVOJIM JEZIKOM!

»Tada reče Gospod Bog zmiji: Kad si to učinila, da si prokleta mimo svako živinče i mimo sve zvijeri poljske; na trbuhu se vučeš i prah da jedeš do svojega vijeka. I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvojega i potomstva njezina; ono će ti na glavi stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.« (1. Mojsijeva 3,14.15)

Danas u svetu živi oko 3000 vrsta zmija od kojih je između 300 i 360 vrsta opasno za čoveka. (Kada ove zmije ugrizu, iz žlezda po-teče otrov kroz otrovne zube koji su povezani sa ovim žlezdama.) Neke afričke i azijske kobre mogu bacati otrov na udaljenost i do 3 metra. Otrovnost ima jako nadražujuće delovanje na oči i ako se odmah ne ispere, može dovesti do trajnog slepila. Crna mamba, duga 3 m, kreće se začuđujuće velikom brzinom od čak 20 km/sat, nanoseći i do 5-6 ugriza za samo 3-4 sekunde, posle čega čovek ne može da diše i guta. Najopasnija afrička otrovnica je, međutim, jedna mala zmija, peščana efa, duga samo 60 cm. Na azijskom kontinentu najopasnija otrovnica je prugasti krajton crno žute boje, koji je po danu potpu-no bezopasan, ali je noću sasvim druga zmija. Australijska otrovnica tajpan, za razliku od mnogih drugih zmija, izluči vrlo malu količinu veoma toksičnog otrova koji izaziva paralizu. Posle ugriza evropskih otrovnica uglavnom se javlja jak bol koji se veoma brzo širi od mesta ujeda. Ono što je zajedničko za sve ove zmije je da su nelečeni ugrizi skoro svi smrtonosni, ali i da ne moraju da budu.

»A tako je i jezik mali ud, i mnogo čini. Gle, mala vatra, i ko-like velike šume sažeže... Jer sav rod zvjerinji... pripitomljava se i pripitomio se rodu čovječijemu; a jezika niko od ljudi ne može pripitomiti, jer je nemirno zlo, puno ijeda smrtonosnoga.« (Jakov 3,5.7.8)

Da li smo u protekloj sedmici ili možda mnogo ranije naneli ne-kome smrtonosni ujed svojim naglim nepromišljenim rečima? Da li smo poput afričkih i azijskih kobri učinili da neko trajno oslepi,

da ne vidi Božiju ljubav? Jesmo li kao crna mamba sasuli bujicu smrtonosnih reči u roku od 3-4 sekunde? Ili smo možda poput australijskog tajpana izgovorili vrlo mali broj veoma «toksičnih» reči i izazvali »paralizu« nečijeg života? A možda ste vi doživeli »ujed crne mambe« kad ste počeli da se gušite, onemogućeni da udahnute životodavni miris Hristove ljubavi i »progutate« Hleb života?

Braćo i sestre, zapamtimo da moramo brižljivo birati svoje reči kada nastojimo da reformišemo druge; da, kao Hristovi sledbenici, moramo govoriti tako da naše reči pomažu i hrabre druge u hrišćanskom životu. Isus nikada nikome nije uzvraćao istom merom, već se u trenucima iskušenja da to učini sećao nekih divnih Davidovih psalama. Ako smo, ipak, nekoga uvredili, ne zaboravimo da su samo NELEČENI ugrizi smrtonosni! Amin.

14. novembar 2015.

7. SLUŽIMO BOGU CELIM SRCEM!

*»A jedan čovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Sappirom prodade njivu, i sakri od novaca sa znanjem i žene svoje, i donesavši jedan djel metnu apostolima pred noge. A Petar reče: Ananija, zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu Svetome i sakriješ od novaca što uze za njivu?...Zašto si, dakle, takvu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nisi slagao nego Bogu.«
(Dela 5,1-4)*

U udžbenicima istorije piše da su ljudi na početku jednostavno razmenjivali robu, da su kasnije prešli na robnonovčani sistem i da je potom novac postao glavno platežno sredstvo, čemu smo mi danas svedoci. Da li ste nekada pitali ko je prvi došao na ideju da organizuje ovakav sistem i da li ste ikada pokušali da zamislite život bez novca? To bi bilo veoma teško, jer nam je on, jednostavno, potreban gotovo za sve! U zavisnosti od našeg stava prema novcu, mi ljudi možemo biti rasipnici, štedljivi, škrti, velikodušni, darežljivi, ekonomični itd. Kakav je naš lični stav prema novcu i prema našoj profesiji tj. načinu na koji ga zarađujemo?

Realno je da novac koji smo zaradili smatramo svojim, jer smo uložili trud, vreme i novac da se osposobimo za posao koji obavljamo.

Međutim, u svakom trenutku treba da budemo svesni da je Bog taj koji nam poverava materijalna sredstva, ali i fizičke i umne sposobnosti za njihovo sticanje. Pogrešno je misliti da samo jedan deo naših sredstava pripada Bogu i da sa ostatkom možemo činiti šta želimo. »Prilikom upotrebe i najmanjeg novca može se videti ljubimo li Boga iznad svega, i svoje bližnje kao sebe.« (*Pouke velikog Učitelja*, str. 351. original) Preispitajmo sebe da bismo videli ne zakidamo li mi možda Boga u desecima i prinosima. Ako Bogu dajemo samo jedan deo od naše »njive«, to je siguran znak da smo Mu dali samo jedan deo našeg srca, a znamo da je život večni da ljubimo Gospoda Boga svojega »*svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samog sebe*«. (Luka 10,27)

Duh Proroštva kaže: »U rukama Božije dece on (novac) postaje hrana gladnima, voda žednima, odelo neodevenima. On je odbrana potlačenima i sredstvo za pomoć bolesnima. Međutim, novac sam po sebi nema više vrednosti od peskukoliko se ne upotrebi za podmirivanje životnih potreba, za pomaganje bližnjima, za unapređenje Hristovog dela.« (Isto, str 351-352)

Braćo i sestre, »*i neka srce vaše bude celo prema Gospodu Bogu našem, da hodite prema uredbama Njegovijem i držite zapovijesti Njegove*«. (1. O carevima 8, 61) Amin.

21. novembar 2015.

8. SVAKODNEVNIM ŽIVOTNIM ODLUKAMA, ČOVEK ODREĐUJE SVOJU BUDUĆNOST.

Pilat nije bio pravedan i savestan sudija, već slab i kolebljiv čovek koji je u žurbi potpisivao smrtne presude osuđujući ljude za koje se znalo da ne zaslužuju smrt. Te noći rimskog namesnika hitno su pozvali iz spavaće sobe i zato je odlučio da što pre završi ovaj posao. Kada su Isusa uveli u sudsku dvoranu, sa strogim izrazom na licu okrenuo se da vidi kakvog to čoveka treba da ispita zbog koga je tako rano morao da prekine svoj odmor. Imao je posla sa različitim zločincima, ali nikada pred njega nije izveden čovek koji je nosio obeležje dobrote i plemenitosti. U ovom sužnju postojalo je nešto što ga je sprečavalo da postupi prema svom ranijem običaju. Čuo je o Isusu i Njegovim delima, setio se Lazarevog vaskrsenja, a i supruga mu je pričala o ve-

ličanstvenim delima ovog galilejskog Proroka. Jevreji su bili uporni u svojoj nameri da ubiju Isusa, a Sveti Duh se borio sa Pilatom, koji je shvatio da je Isus nevin, ali nije hteo da prizna ovo osvedočenje, koje ga je opterećivalo. Borba se nastavlja; Pilat čezne da sazna od Isusa šta je istina, ali dužnost ga zove, mora da odredi presudu. Plašio se zle volje naroda i strahovao za svoj položaj; čuvši da je Isus iz Galileje, laknulo mu je što je sad mogao da prebaci odgovornost na Iroda koji je tamo bio nadležan. Želeći da se oslobodi ove strašne odgovornosti, Irod je poslao Isusa natrag Pilatu. Iako osvedočen u Isusovu nevinost, ovaj kolebljivi čovek je, da bi umirio Isusove tužitelje, naredio da se Isus išiba pa da se pusti. Narod koristi Pilatovu neodlučnost i još više navaljuje. Bog se i dalje bori za Pilata – šalje mu njegovu suprugu koja je ceo ishod videla u snu. Pilat je zbunjen svojim protivrečnim osećanjima i opet prebacuje odgovornost sa sebe, ovog puta na narodne običaje. Pošto je bio običaj da se za Pashu pusti jedan zatvorenik, sudija je prepustio narodu da odluči. Iako je i dalje pokušavao da spase Isusa, ovim postupkom Pilat je dospao u još nepovoljniji položaj. »*A kad vidje Pilat da ništa ne pomaže nego još veća buna biva, uze vodu te umi ruke pred narodom govoreći: Ja nisam kriv u krvi ovoga Pravednika: Vi ćete vidjeti.*« (Matej 27,24)

Hrišćanski život je borba do samog kraja. Sveti Duh je izvojevao jednu značajnu pobeđu kada smo odlučili da se krstimo, ali se i dalje svakoga dana bori za nas; možda i mi spavamo i ljuti smo kada nas Sveti Duh probudi iz našeg laodikejskog sna, ali treba da budemo svesni da smo našim svakodnevnim, naizgled nevažnim odlukama, ili dalje ili bliže tome da potpišemo Isusu smrtnu presudu. Da je izoštrio svoj duhovni vid, Pilat bi video da umesto Isusovog imena na optužnici stoji njegovo lično ime. Nemojmo i mi, braćo i sestre, pripisati sebi smrtnu presudu! Amin.

28. novembar 2015.

9. NE ZLOUPOTREBLJAVAJMO BOŽIJE STRPLJENJE!

Bog je posle Potopa Noju i njegovim sinovima rekao, između ostalog, sledeće: »*Radajte se, dakle, i množite se; narodite se veoma na zemlji i namnožite se veoma na njoj...Postavljam zavet svoj s vama,*

te otsele neće nijedno telo poginuti od potopa, niti će više biti potopa da zatre zemlju.» (1.Mojsijava 9,7.11) Neko vreme Nojevi potomci živeli su svi zajedno među planinama na kojima se zaustavio kovčeg. Ali, kada se njihov broj umnožio, među njima je došlo do podele na one koji su hteli da služe Bogu i na one koji su želeli da zaborave svog Stvoritelja. Ovi drugi su se odvojili od svoje bogobojazne braće i nastanili se u bogatoj i plodnoj senarskoj ravnici. Oni »poslije rekoše: Hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasijali po Zemlji.« (1.Mojsijava 11,4)

Stanovnici senarske ravnice oglušili su se o Božije naređenje da se rašire po svoj zemlji i nisu verovali Bogu, kada se zavetovao da neće više pustiti potop na Zemlju. Kula je trebalo da im posluži kao utočište u slučaju nove poplave, a pošto bi se uzdizala sve do oblaka, smatrali su da će tako uspeti da otkriju i uzrok Potopa...Kada je kula bila već skoro završena, u jednom njenom delu nastanili su se njeni graditelji; drugi delovi, sjajno namešteni i ukrašeni, bili su posvećeni idolima...Međutim, delo koje je tako uspešno napredovalo iznenada je stalo. Da li ste se ikada pitali zašto je Bog toliko dugo čekao, pre nego što je otvoreno pokazao svoje nezadovoljstvo?

Očigledno je da Vavilonska kula predstavlja simbol pobune protiv Boga, i to ne pobune pozitivno znatiželjnog čoveka protiv strogog i autoritativnog Boga, već drskog i oholog čoveka punog nepoverenja protiv svog Tvorca koji ga neizmerno voli. Zašto je Bog čekao da kula bude već skoro završena?

Braćo i sestre, Bog je veoma strpljiv sa našim »vavilonskim kulama«, sa našim lošim navikama i osobinama našeg starog čoveka; On nas pušta da izgradimo još jedan, pa još jedan sprat, čekajući da sami počnemo da rušimo zidove i stepenice. No, kada više ne bude imao kud, Bog će se sam umešati, a rušenje mnogo više boli, nego kad sami skidamo ciglu po ciglu. Imajmo uvek na umu da su Božija pravda i milost sestre bliznakinje, i zato nemojmo zloupotrebljavati Božije strpljenje. Neka nam Bog, braćo i sestre, pomogne da niko od nas ne sazida svoju kulu skoro do kraja, već da budemo revnosni rušitelji svih onih debelih i visokih zidova koji nas odvajaju od našeg nebeskog Oca! Amin.

5. decembar 2015.

10. LANAC ISHRANE

Većina od nas sigurno se seća ilustracija lanca ishrane u udžbenicima poznavanja prirode i društva. Sigurno smo, kao desetogodišnjaci, bili zadivljeni činjenicom da je u prirodi sve tako savršeno organizovano i da svako biće ima svoju ulogu! Evo primera za jednu suvozemnu biocenozu: na početku imamo drvo četinarara; njegovim lišćem hrane se biljne vaši; biljnim vašima se hrane paukovi; paukovima se hrane ptice pevačice, a pticama pevačicama se hrane ptice grabljivice. U enciklopediji piše da »pošto se većina potrošača hrani različitom vrstom hrane, a isto tako jedan isti proizvođač ili potrošač može biti izvor hrane za veći broj potrošača, to znači da su različiti lanci ishrane u jednoj biocenozi isprepleteni u složenim odnosima između sebe«. Svi oni, zajedno sa čovekom kao krajnjim članom lanca ishrane, obrazuju u lancu ishrane određene karike potrošača različitog stepena.

Čovek je jedino biće koje narušava tu harmoniju i dovodi do poremećaja u lancu ishrane. Prekomernim lovom, mnoge životinjske vrste danas se mogu svrstati u kategoriju retkih i ugroženih, a neke su potpuno istrebljene. Upotrebom štetnih hemijskih sredstava, čovek truje i zemljište i vodu i vazduh, unesrećujući tako i biljke i životinje i samog sebe.

Ipak, jedino čovek može da usreći i sebe i druge učestvujući u jednom drugačijem lancu koji bismo mogli nazvati lancem života. I u ovom lancu svako ima svoju ulogu; svako od nas predstavlja jednu kariku bez koje bi ovaj lanac bio prekratak. *»Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: Tako i Hristos. Jer jednijem duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo. Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi... I ako reče uho: Ja nijesam oko, nisam od tela; eda li zato nije od tela? Kad bi sve telo bilo oko, gde je čuvenje?... Da ne bude raspre u telu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugoga... A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom.«* (1. Korinćanima 12,12-14.16.25.27)

U Devetoj svesci Svedočanstava piše: »Gospod želi da se Njegove izabrane sluge pouče da budu složni u svojim naporima...I kad svaki radnik verno ispunjava dužnost koja mu je poverena, to će biti od-

govor na Hristovu molitvu da jedinstvo vlada među Njegovim sledbenicima, i svet će po tome poznati da su oni Njegovi učenici. Božji radnici moraju biti složni u ljubavi i veri. Onaj koji govori ili čini ma šta što bi moglo izazvati neslogu među članovima Hristove Zajednice – taj radi suprotno cilju Božjem. Oni koji unose u zajednicu prepirke i neslogu, koji podstiču sumnjičenje i nepoverenje, nanose sramotu Hristu. Bog želi da Njegove sluge neguju međusobnu hrišćansku ljubav. Istinska vera ujedinjava srca u najnežnije jedinstvo ne samo s Hristom, nego i s braćom međusobno. Kad shvatimo šta znači biti na ovaj način ujedinjen s Hristom i našom braćom, onda će blagotvorni uticaj pratiti naš rad ma gde se nalazili.« (145) Amin.

12. decembar 2015.

11. PRELJUBA (DUHOVNA)

Prekršaj Sedme zapovesti – gaženje bračnog zaveta – spada u najteže grehe. U Crkvenom pravilniku, u odeljku koji govori o razlozima za pokretanje disciplinskog postupka, piše da među teške grehe za koje su vernici podložni crkvenoj disciplini između ostalog spada i »kršenje Sedme zapovesti iz Božjeg zakona koji čuva bračni odnos, hrišćanski dom i biblijska merila moralnog ponašanja«. (163. str) O tome koliko je taj greh ozbiljan i poguban govori i činjenica da je Bog preko Mojsija zapovedio da »čovjek koji učini preljubu s tuđom ženom, što je učinio preljubu sa ženom bližnjega svojega, da se pogubi i preljubočinac i preljubočinica«. (3. Mojsijava 20,10)

Svi se mi užasavamo ovog greha i skloni smo da nekako drugačije posmatramo brata ili sestru koji su podlegli ovom velikom zlu. Kada sagledavamo svoje duhovno stanje, mi se tešimo tako što govorimo sebi da nismo nikoga ubili, učinili preljubu i slično. Ili, kada želimo da podignemo nekoga ko je previše obuzet svojom grešnošću, mi ga ohrabujemo govoreći mu da nije počinio neke strašne grehe kao što su krađa, ubistvo ili preljuba.

Iako su Bogu, kako piše u knjizi *Put Hristu*, oholost, sebičnost i zavist – znači nešto »opipljivo«, stvarno – naročito mrski gresi, preljuba – znači nešto »opipljivo« i konkretno – je, takođe, veoma strašan i Bogu mrzak greh.

Kada u 5. glavi poslanice Efescima apostol Pavle opisuje kakav treba da bude odnos između muža i žene, on na kraju dodaje: »*Tajna je ovo velika; a ja govorim za Hrista i za Crkvu.*« (32. stih) Na više mesta u Svetom pismu »bliski i sveti odnos između Boga i Njegovog naroda predstavljen je simbolom braka« (*Patrijarsi i proroci*, str. 273). Sve ovo govori u prilog tome da je prekršaj Sedme zapovesti zaista ozbiljan i težak greh.

Da li smo svesni, braćo i sestre, da je svaki, pa i »najneznatniji« greh u suštini preljuba? Da li naše »sitne« grehe, naše obožavanje nekih »drugih bogova« smatramo duhovnom preljubom?

Mnogi među nama često »padaju« na istim gresima i zapadaju u očajanje zbog svoje nepostojanosti. Braćo i sestre, počnimo svaku svoju lošu naviku, svaku grubu reč, koju smo izgovorili, svako zanemarivanje dužnosti da posmatramo kao duhovnu preljubu kojom nanosimo neizrecivi bol našem Otkupitelju Isusu Hristu i tada će nastati neverovatne pozitivne promene u našem karakteru i našem životu! Amin.

19. decembar 2015.

12. »AVESALOME, SINE MOJ...«

Od svih vrsta ljubavi, ljubav roditelja prema detetu je najjača. Ta posebna vrsta privrženosti postoji kod svih bića. I životinje, koje nemaju razum, izuzetno su brižni i nežni roditelji. Kod životinja koje žive u krdima mladunci uvek idu u sredini, zaštićeni sa svih strana odraslim jedinkama. Čak i oni opasni predatori pokazuju nežnost prema svom potomstvu. Kolika je tek onda čovekova ljubav prema deci kada je obdaren razumom i osećanjima?!

Kolika li je tek tuga kada dete umre ili pogine?! Dečije sahrane su jedan od najtužnijih prizora, a smrt deteta jedna od najvećih tragedija u životu, bilo da to dete ima 7, 27 ili 57 godina, bilo da je to dete bilo dobro ili nevaljalo, poslušno ili neposlušno.

Avesalom je bio jedan od neposlušnih Davidovih sinova. Gnevan zbog sramote koju je njegov brat Amnon naneo njihovoj sestri Tamari, a ljut na oca zato što nije kaznio ovaj greh, Avesalom je odlučio da se osveti svom bratu, što je nakon dve godine i učinio; potom je pobegao u Gesur, ali mu je otac posle izvesnog vremena dopustio da

se vrati u Jerusolim, s tim što nije smeo da se pojavi na dvoru. To je trebalo da bude kazna za mladićev zločin (bratoubistva). Međutim, Avesalom je sa svojim pristalicama skovao zaveru da svrgne oca sa prestola, a verovatno i da ga ubije. Posluživši se lukavstvom, podigao je ustanak. I pored svega toga, pre njihovog odlaska u boj, car David je zapovedio svojim vojskovođama Joavu, Avisaju i Itaju: »čuvajte mi dijete Avesaloma«. (2. Samuilova 18,5) Svi znamo da je u ovoj bici Avesalom izgubio život. Čuvši ovu vest: »Tada se car sneveseli, i pope se u gornju klet nad vratima, i stade plakati, a idući govoraše: Sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! Kamo da sam ja umro umjesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!« (2. Samuilova 18,33)

Kako je velika roditeljska ljubav! Otac žali što nije umro umesto svog buntovnog sina!

Braćo i sestre, nebeski Otac svih nas dopustio je da Njegov Jedinorodni Sin umre za nas i umesto nas na krstu Golgote. Duh proroštva kaže da se »čak se i Vladar svemira morao boriti sam sa sobom da dozvoli da Njegov Sin umre za grešni rod. Ipak, 'Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega Jedinorodnoga dao da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine nego da ima život vječni' Jovan 3,16. O, tajno otkupljenja! O, tajno Božje ljubavi prema svetu koji Ga nije voleo!« (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 50) Car David je žalio što nije umro on umesto svog sina - Božji Sin jeste umro umesto nas! Davidova ljubav bila je velika – Božja ljubav bila je čudesna i neshvatljiva. Amin

26. decembar 2015.

13. HRISTOS – NAŠA STENA U BORBI PROTIV NAŠEG GOLIJATA.

»Tada Filisteji skupiše vojsku svoju da vojuju, i skupiše se u Sokotu Judinu...A Saul i Izrailjci skupiše se i stadoše u oko u dolini Ili... I Filisteji stajahu na brdu odonuda, a Izrailjci stajahu na brdu odovuda, a među njima bješe dolina.« (1. Samuilova 17,1-3) Mladi David nije otišao u rat sa svojom braćom, već je ostao kod kuće da se brine o stadu. Međutim, posle izvesnog vremena, po očevom nalogu, otišao je u Saulov vojnički logor da odnese poruku i dar starijoj braći i da se raspita za njihovo zdravlje. »Dok je razgovarao sa njima, Golijat, filistejski zatočnik, izašao je iz redova i uvredljivim rečima počeo da iza-

ziva Izrailjce da mu iz svojih redova pošalju čoveka koji će se sukobiti s njim u pojedinačnoj borbi.« (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 599) »Što ste izašli uvrstavši se?...Izaberite jednoga između sebe, pa neka izađe k meni. Ako me nadjača i pogubi me, mi ćemo vam biti sluge; ako li ja njega nadjačam i pogubim ga, onda ćete vi biti nama sluge, i služićete nam«, govorio je čitavih četrdeset dana ovaj drski Filistejin, visok šest lakata i pedalj, sa bronzanom kacigom i štitnicima, neprobojnim pločastim oklopom i teškim bronzanim kopljem.

Iako je car imao malo nade da će David uspeti da savlada ovog diva, dozvolio mu je da prihvati Golijatov izazov. Međutim, mladić se vrlo brzo vratio sa svog zadatka – nije navikao na oklop, kacigu i teški mač kojim su ga opremili, pa je samo sa svojim štapom, praćkom i pet glatkih kamenova krenuo na Filistejina. »Ti ideš na me s mačem i s kopljem i sa štitom«, rekao je David, »a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama...« (1. Samuilova 17,45) Div je u gnevu »podigao kacigu koja mu je štitila čelo i potrčao napred da skrši protivnika«. (Stvaranje, patrijarsi i proroci, 601. str.). »I David turi ruku svoju u torbu svoju, i izvadi iz nje kamen i baci ga iz praće, i pogodi Filistejina u čelo i uđe mu kamen u čelo, te pade ničice na zemlju.« (1. Samuilova 17,49) David je bez oklevanja izvukao Golijatov teški mač i odsekao mu glavu.

Braćo i sestre, u ovom ratu »s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba«, u poređenju sa neprijateljem, mi smo kao deca; on je, po svojoj inteligenciji, za nas pravi div. Međutim, kao i David, i mi imamo jedan kamen, kamen koji »se odvali bez ruku« (Danilo 2,34) kojim možemo savladati neprijatelja. Kao što je Golijat četrdeset dana izazivao Izrailjce, tako je i sotona četrdeset dana kušao Isusa u pustinji, nagovarajući Ga da mu se pokloni. Naš Golijat se svakoga dana trudi da nas načini svojim slugama, ali Hristos, naš kamen, naša Stena, daje nam silu sa Neba kojom možemo pobediti svaki greh, svako iskušenje! Zato, braćo i sestre, uzmimo sve oružje Božje – istinu, Jevanđelje, molitvu, oklop pravde, štit vere i kacigu spasenja, i krenimo hrabro u boj, duboko svesni da kome dajemo sebe za sluge u poslušanje, sluge smo onoga koga slušamo, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu. (vidi: Rimljanima 6,16) Amin.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2015.
Za internu upotrebu

adventistička misija 60°

DVD Adventistička misija donosi vam svakog tromesečja nove vesti iz misije. Upoznajte nove ljude i njihova životna iskustva. Saznajte kako su vaši darovi uticali na razvoj Božjeg dela širom sveta.

nova **ISKUSTVA** svakog
ista **MISIJA** tromesečja

Preuzmite
Power Point prezentacije sa
fotografijama osoba čija su
životna iskustva predstavljena u
Vestima iz sveta.

www.subotnaskola.org

HRIŠĆANSKA
ADVENTISTIČKA CRKVA